

ELDARON

**PRSTEN
OSUDU**

Václav Švarc

Tuto knihu bych rád věnoval
své kamarádce Monice "Zirvith" Kurincové,
bez níž by říše Eldaron nemohla nikdy existovat.

Jakákoliv podobnost s žijícími či mrtvými osobami je čistě
náhodná.

Prolog

Ulicemi města Mostu, Žižkovou ulicí, kráčela mladá, krásná žena. Její dlouhé, zrzavé vlasy vlály ve větru, který doprovázel déšť s bouřkou. Oblohu ozářil blesk a hromy o sobě dávaly hlasitě vědět. Jinak byla ještě docela tma.

Klára, tak se ona mladá dívka jmenovala, se však nebála bouře, deště, ani bezdomovců, kteří přespávali ve staré budově po její levici, kde se dříve nacházelo kino. Bála se, aby jí nesledovali její pronásledovatelé. A ani těch se nebála tolik kvůli sobě, jako spíše kvůli svému malému synáčkovi, kterého nesla zabaleného v přikrývkách v náruči. Naštěstí to vypadalo, že ji již nikdo nesleduje. Musela se však držet co nejvíce ve světle pouličních lamp. Věděla, že ten, před nímž utíká, má své spojence i v samotné tmě.

Konečně dorazila tam, co potřebovala. Zastavila u velkého starého domu, s velkými kovovými vraty. V tomto domě se nacházel toho času dětský domov.

Naštěstí byla brána otevřená a tak vešla na pozemek budovy bez problémů. Přišla ke dveřím, a jen s velkým sebezapřením, a velkým smutkem, dokázala naposledy políbit své dítě. Věděla, že už svého syna možná nikdy neuvidí, ale byla to jediná možnost, jak ho ochránit. Poté mladá upíří matka položila k malému spícímu uzlíčku obálku s dopisem, v níž žádala organizaci, aby se o chlapce postarala.

Po tváři jí stékaly slzy, velké jako hrachy, když se loučila se synem a vyslovovala zaklínadlo, jež mělo způsobit opoždění zvuku zvonku, který chvíli nato stiskla. Políbila,

tentokrát již skutečně naposled, svého malého, položila ho a stiskla zvonek.

„Sbohem, můj maličký. Miluji tě.“ Poté rychle, těžkým krokem, utekla pryč. Vyšla brankou ven a schovala se za zdí, aby viděla, zda někdo dítě skutečně vezme dovnitř.

A to se také stalo. Ozval se zvuk zvonku a chvíli na to se otevřely dveře. V nich stála žena ve středních letech s velkým břichem, ale přívětivým obličejem. Trvalo jen okamžik, než si všimla dítěte na prahu dveří.

„Haló...Je tu někdo?“ volala, jestli nenajde majitele dítěte. Nikdo se jí neozýval a tak Klára viděla, jak jejího synáčka bere ona osoba láskyplně do náručí, něco mu šeptá a bere ho sebou dovnitř.

Chlapecova matka se vydala rychlým krokem zpět, temnou ulicí, osvětlovanou stále jen občasnými blesky a pouličními lampami. Kromě kapek deště se jí po tvářích koulely slzy.

Došourala se k autobusové zastávce, u níž se nacházelo již zmíněné polorozpadlé bývalé kino. Zamumlala pár slov a kdyby v tu chvíli někdo pohlédl na zastávku, viděl by mladou dívku, která vkročila do blýskajícího se skla, které tvořilo zadní stěnu přístřešku autobusové zastávky, kde ta mladá žena zmizela, jako by tím vkročila do jakýchsi dveří.

Jediné, co plačící matku ve chvíli návratu do jejího světa uklidňovalo, byla myšlenka, že její syn bude v bezpečí. Alespoň na nějaký čas...

Prsten a ježek

Rád bych vám řekl, že Tom je sedmnáctiletý chlapec, který šťastně žije se svou rodinou, studuje denně soukromou, prestižní střední školu, kterou mu platí bohatí rodiče, a má plno přátel. Bohužel však kromě toho, že mu skutečně bylo necelých osmnáct let, říci nemohu.

Tom Modrý, jak mu říkali podle barvy přikrývky, v níž ho tehdy našli, bydlel v dětském domově v Mostě, bez přátel a nikdy nepoznal matku, ani otce. Nikdo se s ním nebavil a neměl snadný život. Rád četl fantasy literaturu, ve které unikal do jiných světů. Představoval si, jaké by to bylo, prožívat sám dobrodružství Harryho Pottera, hobita Bilba Pytlíka, či třeba dračího jezdce Eragona. Tyto knihy si vypůjčoval v městské knihovně, kam mohl ve svém věku chodit sám. Vždy se pouze musel vracet na jídlo a na večer, aby byl v sedm hodin v dětském domově. A ještě do svých osmnácti let tam také přebývat měl.

Svým způsobem se sice podobal některým postavám z knížek, jež četl, ale ne v dobrém slova smyslu. Každý úplněk ho přepadali výbuchy hněvu a měl nevysvětlitelnou chuť na krev, syrové maso a na lov.

V tyto dny ho zavírali zaměstnanci domova, kteří byli s touto záležitostí obeznámeni, do speciální malé místnosti, vybudované dole ve sklepech. Vždy ho tam připoutali ke zdi, které byly vystlané molitanem, aby si v záchvatu epilepsie, kterou mu tvrdili, že má, sám neublížil. Poté mu vždy píchli injekci s uspávacím sérem a o oněch nocích se Tomovi zdávalo, že se mění ve velkého vlka a má nutkání vít na

měsíc, nebo ve velkého, černého tvora s bledou kůží a velikými, netopýřimi křídly. Alespoň tedy doufal, a každý ho v tom ujišťoval, že jde pouze o noční můry.

Jednou se například stalo, že když si Toma dobíral jeden z chlapců, kteří spolu s ním v domově žili, přešla našeho hrdinu trpělivost a udeřil dotyčného takovou silou, že odlétl snad tři metry dozadu. Chlapec kvůli němu skončil v nemocnici se zlomeninami a Tom z toho měl dost problémů.

Jednoho dne na začátku letních prázdnin se Tom vydal do městské knihovny, vypůjčit si nějakou pěknou knihu. Jelikož bylo pod mrakem a hrozila bouřka, jel autobusy, s jedním přestupem u obchodního domu Prior k okresnímu soudu, u něhož stála nemalá budova městské knihovny. Vyšel kopeček, který vedl k jejím dveřím na fotobuňku. Ty se otevřely, jakmile zaznamenaly jeho pohyb. I když by býval přísahal, že se začaly dveře otevírat ještě o trochu dříve, než ho mohl snímač vůbec zaznamenat.

Ve vstupní hale si vzal košík, připravil si kartičku a vyšel po schodech do mezipatra a tam po dalších, kratších schodech nalevo, do oddělení pro dospělé. Položil na pult svoji kartu spolu s knihou Pavučina Lží, kterou měl naposledy půjčenou a již dočetl předešlého dne, a vyrazil mezi regály, v nichž byla naskládána alespoň tisícovka dalších knih.

Jak tak procházel mezi policemi, zdálo se mu, jako by něco malého hnědého proběhlo po zemi kousek od něj a schovalo se to za police, u nichž právě stál. Vydal se za tím, ale nic tam nenašel.

Pohlédl do polic a jeho pohled zaujala maličká, blyštivá věčička. Přišel k ní blíž a zjistil, že je to zlatý prsten. Rozhlédl se, zda ho někdo nepostrádá. Nikdo se však evidentně po ničem takovém nesháněl. Sebral tedy prsten z police a jak si ho tak prohlížel, zaslechl, jako by na něj někdo sykl, jako by někdo, nebo něco, chtělo nenápadně upoutat jeho pozornost: „S-s!“

Koukl se na konec knihovny, u níž stál a v tu chvíli si

pomyslel, že se asi musel zbláznit. Před ním se nacházel malý, světle hnědý ježek. Už přítomnost takového zvířete v knihovně by byla dost podivná, ale ještě více zarážející bylo, že stál na zadních a pravou horní packou mu naznačil, aby ho následoval.

Tom se tedy vydal za ním, s prstenem stále skrytým v dlani levé ruky. Tentokrát již ježek nezmizel. Cupital po svých malých nožkách směrem dozadu. Zdálo se však, že ježka nevidí nikdo jiný, než Tom. Následoval ho až do cizojazyčného oddělení, za prosklenými dveřmi. Ježek na něj čekal u zdi, na konci tohoto oddělení.

Když tam Tom došel, ježek opět naznačil, aby ho Tom následoval.

„Ale kam? Vždyť jsme na konci místnosti.“ zašeptal chlapec a pokrčil bezradně rameny. Ježek udělal ze dvou malých prstíků levé přední tlapky malý kroužek a naznačil, že si ho nasazuje na jeden prst své druhé přední nožky.

Tomovi trvalo jen okamžik, než mu došlo, co se od něj očekává. Nasadil si prsten na ukazováček. Ale nic se nestalo. Ježek mu znovu pokynul, aby ho následoval, zašuškal směrem ke zdi něco, čemu chlapec nerozuměl, a prošel zdí, která se na ten krátký okamžik jakoby slabě rozzářila. Jakmile ale ježek zmizel, byla z ní opět obyčejná zeď, podobná stovkám jiných zdí.

Nejprve Tom nechápal, co se po něm chce. I kdyby šlo o nějaké kouzlo, už přestalo účinkovat. Ta zeď vypadá přeci už normálně, už nezáří. Pohlédl na prsten na své ruce a najednou věděl přesně, co se od něj očekává. Natáhl pravou ruku ke zdi, a místo aby ucítil chladnou stěnu cizojazyčného oddělení, ruka prošla zdí. Stáhl ji zpět a šel přímo proti zdi.

Zavřel oči a čekal náraz, když byl od zdi vzdálený sotva centimetr. Místo toho však prošel kamsi do neznáma a když otevřel oči, stál v nádherném lese a slyšel zpěv ptáků. Podle tmy a hvězd na tmavé obloze, jejichž seskupení nepoznával, usoudil, že musí být noc, či alespoň večer.

Po žádné zdi, knihovně, ba ani po Mostě, nebylo ani památky. Ať už se nacházel kdekoli, jedno mu bylo jasné. Už určitě není ve světě, ve kterém vyrůstal.